

ת"פ 39792/12/21 - מדינת ישראל נגד פלוני ע"י

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 39792-12-21 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני כב' השופט אילן סלע

מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי), ע"י עו"ד יעל המאשימה

ריצ'קר

נגד

הנאשם

פלוני ע"י ב"כ עו"ד חן הולנדר

החלטה

בפני בקשת הנאשם להורות על הפרדת האישומים שבכתב האישום שהוגש כנגדו.

הרקע לבקשה וטענות הצדדים

ברקע לבקשה, כתב אישום שהוגש כנגד הנאשם ומייחס לו שני אישומים.

1. האישום הראשון, מתייחס לאירוע מיום 24.10.21, במסגרתו נטען כי בשל רצונו של הנאשם כי אחיו, ברק, יעביר זכויות בדירה הרשומה על שם ברק ואמם על שם הנאשם, ודרישתו של הנאשם לקבל מברק חצי מיליון שקלים, הכה הנאשם את ברק במכות אגרופ ובעיטות ודחף את אמו אשר ניסתה למנוע ממנו להכות את ברק. בהמשך, איים הנאשם על ברק כשאמר לו, כשהוא אוחז בסכין מטבח, שהוא ידקור אותו. הנאשם גם נטל את מפתחות רכבו של ברק. עוד נטען, כי בחלוף ארבעה ימים, ביום 28.10.21, הגיע הנאשם לביתו של ברק, ומשאשתו של ברק סירבה לפתוח לו את הדלת, הוא אמר לה כי מבחינתו גם היא אחראית על החוב כלפיו. הנאשם נותר לחכות מחוץ לביתם זמן רב ואף איים על אשתו של ברק. בגין מעשים אלו, יוחסו לנאשם עבירות של סחיטה בכוח, סחיטה באיומים ותקיפה הגורמת חבלה של ממש.

2. האישום השני מתייחס לאירוע מיום 21.11.21, במסגרתו נטען כי בשל סכסוך כספי שנתגלע בין הנאשם לבין אחותו הילה ובעלה, הגיע הנאשם לביתם והניח בחלק הפנימי של גדר החצר בביתם מטען חבלה מאולתר המכיל תערובת אבק שריפה ופחית הדלקה במשקל של לפחות 93.68 גרם, תערובת נוספת שהכילה גופרית ומלח פרכלוראטי וכדוריות מתכת בקוטר של 4 מ"מ המשמשות כרסס להגביר את אפקט וטווח הפגיעה של המטען. הנאשם הדליק את מתג ההפעלה ועזב את המקום. למחרת, ביום 22.11.21 מצא בנם של הילה ושרון, קטין כבן 13, את המטען. בגין מעשה זה יוחסו לנאשם עבירות של נשיאה והובלת נשק, ניסיון לחבול בחומר נפץ וסחיטה באיומים.

3. כאמור, הנאשם עתר להפרדת האישומים. לדברי בא-כוחו, מדובר באישומים שונים לחלוטין, שאין כל זיקה ביניהם, ושהתקיימו במועדים שונים, עם מעורבים שונים. אשר על כן נטען, בהתאם להוראת סעיף 86 לחוק סדר הדין

הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, אין מקום לצרפם בכתב אישום אחד. הוא הטעים, כי המסד הראייתי לכל אחד מהאישומים שונה לחלוטין, וניהול שני האישומים ביחד בפני מותב אחד עלולה לגרום פגיעה ממשית בהגנת הנאשם, לסרב את הדין וגרום עיוות דין.

4. המאשימה התנגדה למבוקש. לדבריה, שני האישומים ענינם בעבירות סחיטה ואיומים, הקשורים לאותם קרבתות - בני משפחתו הגרעינית של הנאשם, ושנעברו בפער זמנים הקטן מחודש ימים. נטען, כי ייעול ההליך המשפטי והצגת תמונה מלאה אודות הנאשם, מצדיקה את ניהול האישומים תחת כתב אישום אחד.

דין והכרעה

5. התשתית החוקית לצירופם של מספר אישומים בכתב אישום אחד, היא הוראת סעיף 86 לחוק סדר הדין הפלילי. בסעיף זה נקבע:

מותר לצרף בכתב אישום אחד כמה אישומים אם הם מבוססים על אותן עובדות או על עובדות דומות או על סדרת מעשים הקשורים זה לזה עד שהם מהווים פרשה אחת; בצירוף אישומים כאמור מותר, על אף כל דין אחר, לצרף לאישום בבית משפט מחוזי גם אישום בעבירה שאינה פשע.

ניתן אפוא לצרף אישומים באחד מהמקרים הבאים: (1) מדובר באישומים המבוססים על אותן עובדות; (2) מדובר באישומים המבוססים על עובדות דומות; (3) מדובר בסדרת מעשים הקשורים זה לזה עד שהינם מהווים פרשה אחת.

6. אכן, קיימת מגמה לגלות גמישות בצירוף אישומים בפרשיות שונות בכתב אישום אחד, אם מטעמי יעילות ואם על מנת להציג את הפרשה במלואה. ואולם, כאשר הנאשם מתנגד לכך, ובפרט כשהוא מצביע על הפגיעה העלולה להיגרם להגנתו, גם בשל הרצון שלא לחשוף בפני בית המשפט אישומים נוספים, המשחירים את פניו של הנאשם, יש מקום לדקדק בעניין ולבחון האם אכן האישומים שצירופם בכתב אישום אחד מתבקש באים בגדרי אחת החלופות הנזכרות בסעיף 86 לחוק סדר הדין הפלילי (יעקב קדמי, **על סדר הדין הפלילי**, (תשס"ט-2009), חלק שני (כרך א), בעמ' 938).

7. יש אפוא לבחון, האם שני האישומים שיוחסו לנאשם בכתב האישום שבפני, באים בגדרה של אחת החלופות הנזכרות. החלופה הראשונה עניינה באישומים המבוססים על "אותן עובדות", לאמור אישומים העוסקים "בגזרות שונות של פרשה אחת". החלופה השנייה עניינה באישומים המבוססים על "עובדות דומות", כשהכוונה ל"דמיון" מבחינת העובדות, להבדיל מדמיון מבחינת טיב המעשה ואופיו" (בג"צ 5283/98 **חדר נ' בית המשפט המחוזי בירושלים**, פ"ד נה(3) 721 (1998)). במקרה זה, אין מדובר בגזרות שונות של אותה פרשה ואין כל דימיון מבחינת העובדות. וגם לא מתקיימת החלופה השלישית בהעדר חוט מקשר ממשי בין סדרת מעשים, והעדר זיקה עניינית הדוקה ביניהם (ראו: ת"פ (מחוזי-חי) 18740-01-16 **מדינת ישראל נ' פופייב** (פורסם בנבו, 7.03.16); ת"פ (מחוזי-ים) 1256/01 **מדינת ישראל נ' כהן**, פ"מ תשס"ב (2) 685 (2003)).

8. המאשימה ציינה כקשר בין האישומים את עבירת הסחיטה, את היותם של הקורבנות בכל אחד מהאישומים בני משפחתו הגרעינית של הנאשם, ואת העובדה ברקע לשני האישומים עמדה מחלוקת כספית.

9. ואולם, סעיף העבירה אינו יכול לשמש כקשר ממשי ובוודאי שאין הוא מקיים זיקה התלויה בעובדות או דימיון בעובדות. העובדה כי הקורבנות בשני האישומים הם בני משפחתו הגרעינית של הנאשם אין בה כשלעצמה כדי להביא לצירוף האישומים. והמחלוקות הכספיות שעמדו בבסיס כל אחד מהאירועים באישומים השונים, גם לפי טענת המאשימה הם שונים, ואין קשר ביניהם. ואולם, גם אם היה קיים מכנה משותף בין העבירות בדמות מטרת ביצועם, הגשת כסף על ידי הנאשם, הרי שאין מדובר בקשר ממשי וישיר באופן בו המעשים נובעים האחד מהשני או מובילים זה לזה, ואין לראות בכך מכנה משותף עובדתי (השוו: בג"צ 5283/98 בעניין חדר).

10. באשר לטענת המאשימה כי בני המשפחה יעידו על שני האישומים כפי שהם נדרשו להתייחס לשני האישומים בחקירותיהם במשטרה, לא זו בלבד שקיומו של עד משותף אינו יוצר זיקה המקשרת באופן הדוק בין הפרשות השונות על מנת לבוא בגדרי החלופה השלישית, אלא שהמאשימה לא יכלה להצביע בפני על עדות ממשית של מי מהעדים הקשורים לאירוע נשוא האישום השני שיש בעדותו לתמוך באופן ממשי באירוע נשוא האישום השני, ולהיפך. כל המשפטים הבודדים שהוצגו לי על ידי ב"כ המאשימה מתוך הודעות בני המשפחה, הם עדויות על הלך רוח כללי, סברות וכיוצ"ב, שספק אם ניתן לראות בהן עדות כשרה. ב"כ המאשימה תמהה וכי אם יגיע עד תביעה להעיד על האישום השני וידבר על האישום הראשון, בית המשפט יעצור אותו מלדבר. לטעמי, דווקא דברים אלו מצדיקים את הפרדת האישומים, על מנת למנוע פגיעה בהגנת הנאשם בדרך של השחרת פניו על ידי אזכור עניינים שאינם רלוונטיים. שכן, כפי שעלה, אם יבחר מי מהעדים לספר בעדותו על האירוע האחר מזה שהוא מעיד לגביו, יהיה אלו סיפורים מסברות, השערות ושמועות, שאין בהם כדי לקדם את חשיפת האמת כי אם להשיגה בדרך של השחרת פני הנאשם. החשש דווקא מתעצם בשים לב לכך כי מדובר באירועים שבין בני משפחה קרובים שהם אמוציונליים מטבעם, והניסיון מלמד שיש חשש ממשי כי העדויות יובילו להשחרה שאין בה כל תועלת לבירור העובדות לאשורן. גם אם סבורה המאשימה כי יש באמירה כזו או אחרת של מי מבני המשפחה שהיו עדים לאירוע אחד כדי לשפוך אור על האירוע השני, אין מדובר בזיקה הדוקה שיש בה כדי להכשיר את צירוף האישומים.

11. המאשימה הוסיפה וטענה כי צירוף האישומים מוצדק מטעמי יעילות הדיון, מאחר והוא מוביל לחסכון בזמן שיפוטי. ברם, בשיקולי יעילות אין די כדי להכשיר צירוף אישומים בכתב אישום אחד. שיקולים אלו הם בוודאי משניים לשיקולי צדק, ואין מקום להזדקק להם מקום בו קיים חשש לפגיעה בהגנת הנאשם.

עולה אפוא, כי לא נתקיימה במקרה הנדון אף לא אחת מהחלופות הקבועות בסעיף 86 לחוק סדר הדין הפלילי, המאפשרות את צירוף האישומים בגדר כתב אישום אחד.

המאשימה תפריד את האישומים ותגיש בתוך 7 ימים כתב אישום מתוקן הכולל את האישום השני בלבד לתיק זה, ובד בבד תגיש כתב אישום הכולל את האישום הראשון לערכאה המוסמכת לדון בו.

הצדדים.